

N. Péntek Zsófia „Az én mesém” című meseíró és illusztrációs pályázat felnőtt kategóriájában három mesével vett részt, melyből *A somlói manó meg a szegény ember* című meséje került be a huszonöt díjazott közé, valamint *Az én mesém 4.* című könyvbe. A mese az alábbiakban olvasható.

Hol volt, hol nem volt, a titokzatos, zord Bakony hegyláncain is túl, ahol már a szépséges Pannon síkság nyújtózkodik, és szorgalmas emberek laknak. Az öregek elmondása szerint egy óriás letette a kalapját, és ott felejtette. Hát így keletkezett a Somló hegy. Vulkán kúpjáról tiszta időben még az Alpok is láthatók. A kedvező klímájú hegyen, a rómaiak már kétezer éve is szőlőt termesztettek. A hegy levéből napjainkban is a méltán világhírnek örvendő somlai bor, a juhfark és furmint készül. Aki kicsit is „konyít” (ért) a szőlőtermeléshez, tudja mennyi nehéz fizikai munkát, és szakértelmet kíván, amíg a palackba kerülhet a híres nedű. De bármennyit dolgozik is a szőlősgazda, ha nem segíti a „hegy manója”, jöhet az aszály, vagy jégeső, és kárba vész az összes munkája. Természetes egy gazda sem szeretne volna kihívni „Vendel manó” haragját, aki hét évenként meg is mutatta magát a Somló emberének, ha elég türelme volt kivárni.

Azt mindenki tudta a vidéken, hogy június 24-én, azaz szent Iván éjszakáján megnyílik a kincseskamra, és Vendel manó vagy jutalmaz, vagy büntet, de hogy melyik történik senki nem tudhatta. Ugyanis aki kapott a kincsből esküvel fogadta, nem beszél róla senkinek. Akit büntetett, annak eszébe se jutott „dicsekedni” vele. Hát Zsiga bácsi is próbálkozott, minden szent Iván éjjelt a hegyen töltötte a szőlője végénél lévő barlang szájánál üldögélve. Ám lássatok csodát éjfélkor, mikor a hegy körül emberemlékezet óta kigyúltak a „szentiván tüzek” megtörtént a csoda. A barlang mélyéről egy apró szakálás emberke jelent meg lámpással a kezében. Emberünk mi tagadás megszeppent, illedelmesen köszöntötte. Az öreg rekedtes hangon megszólalt. Tudom szorgalmas szőlőmunkás vagy, becsületes ember, meg is jutalmazlak, de mindennek feltétele van. Kapsz tőlem száz arany forintot, de senkinek nem beszélhetsz róla, mert akkor azonnal kővé válik. Esküdött Zsiga gazda égre-földre, dehogy mondja ő el, hallgat róla mint a sír. Tud ő titkot tartani! Az aranyat rejtő bőrrerszényt megköszönte, - Vendel eltűnt a sötétben, - ő pedig boldogan elindult haza. Másnap vásár volt a közeli városban, már hajnalban útra kelt. Vett magának egy pár csizmát, feleségének szép kékfestő ruhaanyagot ünnepi öltözetnek. Öreg apjának meleg „birkabekecset”, anyjának szép „delin” kendőt. Gyerekeknek nagydarab törökmézet és „süvegcsukrot”, de azt is a legnagyobbat. Otthon boldogan pakolta ki az ajándékokat, hiszen alig hiányzott a kincsből és mennyi mindent hozott. De most jött, a „hadd el hadd” amivel nem számolt, felesége tudni akarta honnan volt rávalója. Csendesesen felelte, „nem árulhatom el, örülj kedvesem vége a szegénységnek, csak bízzál bennem, és ne kérdezz semmit”. Ezt egyszerű mondani, de Julist nem olyan fából faragták, hogy belenyugodjon, elkezdett hangosan jajveszékélni.

„Te ember agyonütöttél valakit a hegy alatt és kiraboltad. Gyilkos! Rabló! Megyek a csendőrségre, nem leszek bűntársad”.

Hiába esküdözött, mindenre ami szent, az asszony nem hitt neki, indult a hatósághoz. Mit volt mit tenni, hát elmondta a hegyen történeteket. Julis asszony sürgetésére kibontotta a pénzes zacskót. Hát abban csak szürkés-fekete bazalt darabok lapultak, ahogy a manó megmondta. Most már aztán együtt siratták az elveszett kincset. Még az volt a szerencsésük, a csizma meg a többi „vásárfia” megmaradt, a szegény embernek az is szép ajándék.

Kapcsolódó linkek: [Budapest: Az én mesém pályázat](#) [N. Péntek Zsófia három meséje a Kőrösi Csoma Sándor Kőbányai Kulturális Központ honlapján](#)